

Tallinn · Estonia



Euroweek · 2013

Euroweek 2013

TALLINN, ESTONSKO

*Tallinna Mustamäe Gümnaasium
Keskuse 18,
Tallinn 12911
Estonia
<http://www.mg.edu.ee/>*

učitelé:

Jan Zítek

Pavla Vittingerová

studenti:

***Nikola Schořovská
Martin Roub
Markéta Holubová
Martina Cinkeová***

***Lenka Dienstbierová
Tereza Voříšková
Adéla Bradová
Lucie Černá***



Školy zapojené do projektu **EUROWEEK**

Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Tallinn Mustamäe Gümnaasium
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Polsko	VI LO im. Króla Zygmunta Augusta
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Slovensko	Gymnázium Jána Hollého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Velká Británie	Aquinas College, Stockport
Česko	Gymnázium Rokycany

Euroweek po česku, euroweek po estonsku

V loňském roce se Euroweek konal v Rokycanech, všichni jsme mohli osobně zažít atmosféru této mezinárodní akce, ale také starosti, které jsou spojeny s její organizací. Letos se Euroweek přemístil do estonského Tallinnu. Tohoto setkání jsem se jako zástupce české delegace mohla účastnit, a tak bych se s vámi ráda podělila o své postřehy a srovnání těchto dvou ročníků.

Jeden z největších rozdílů byl určitě v prostředí, kde se oba ročníky konaly. Zatímco Rokycany jsou poměrně malé město, ve kterém žije přibližně 14 000 obyvatel, Tallinn, jakožto město hlavní s celkovým počtem bezmála 415 000 obyvatel, je podstatně rozlehlejší. Tallinn je rozdělen do několika městských částí, z nichž některé jsou si natolik podobné, že je opravdu těžké se v nich neztratit. Výhodou Tallinnu oproti Rokycanům je to, že většina zdejších obyvatel umí slušně anglicky – a to i starší lidé, kteří jsou vždy ochotni vám poradit. Pokud se přeci jen ztratíte, věřte, že se vždy najde někdo, kdo vám ochotně ukáže cestu tam, kam se zrovna potřebujete dostat – pokud tedy vyslovíte správně název dané estonské ulice, což je však občas nadlidský úkol.



Dalším rozdílem, který určitě stojí za to zmínit, je mentalita a povaha lidí. Estonci si o sobě myslí, že jsou otevření, aktivní a celkem spontánní lidé. Podle mého názoru je ale opak pravdou. Estonci jsou spíše uzavření, puntičkářští a rozhodně neplatí, že by byli spontánní, neboť musí mít vše předem naplánované a dopředu vědět přesně, co se bude dít. Po vlastních zkušenostech s mojí náhradní rodinou musím Estoncům vyvrátit i jejich názor, že jsou aktivní. Podle mě jsou ve srovnání s námi líní, protože „donutit“ mé hostitele během našeho společného volného času dělat cokoli jiného, než sedět za počítačem nebo se jen tak poflakovat doma, byl trochu nadlidský úkol.

Co se týče programu, ten se rok od roku víceméně nemění a základ zůstává stejný. Zahajovací ceremoniál, průvod městem, mezinárodní bufet, základy jazyka dané země, ve které zrovna Euroweek probíhá, taneční či pěvecká vystoupení a závěrečná party. Přestože aktivity jsou každý rok obdobné, mohou se velice lišit svým provedením. Zatímco česká verze Euroweeku kladla důraz

na promíchání různých národností, čímž bylo zajištěno, že se účastníci mohli seznamovat s lidmi z ostatních zemí a zároveň museli mluvit anglicky a ne svojí mateřskou řečí, estonští organizátoři si s rozdělováním lidí do skupin moc hlavu nelámali, a tak jsem většinu aktivit strávila pohromadě s ostatními členy české výpravy a neměla mnoho možností se seznámit s ostatními delegacemi. Avšak co jsme nestihli přes denní oficiální program, to jsme si vynahradili večer, kdy se většina účastníků Euroweeku scházela v některém z tallinských lokálů a zde navazovala nová přátelství a bavila se o všem možném i nemožném až do pozdních nočních hodin.

A který z těchto dvou ročníků byl vlastně ten lepší? Je vážně těžké si vybrat, neboť každý z nich měl své klady i zápory a byl svým způsobem jedinečný. Během obou ročníků jsem měla možnost poznat spoustu nových lidí, procvičit si angličtinu, poznat kulturu a život v cizí zemi a o tom vlastně celý Euroweek je. Jak ten estonský, tak i ten český Euroweek rozhodně stály za to a patří k nejlepším zážitkům, které jsem díky Gymnázium mohla zažít.

Nikola Schořovská, oktáva

Mustamäe aneb Jak jednoduché je se v Tallinnu ztratit

Mustamäe je jednou z osmi městských částí Tallinnu. Leží na jihozápadě města a cesta trolejbusovou linkou do centra trvá zhruba 15 minut. Hustota zalidnění této městské části může leccos napovědět. Zatímco ostatní městské části by jen stěží převýšily hodnotu 4000 obyv./km², Mustamäe má hustotu 7882 obyv./km² (pro zajímavost, Nové Dillí má jen o 1500 obyv./km² více). Mustamäe je charakteristické svým sídlištěm, které zde bylo vybudováno v 60. a 70. letech 20. století. V té době se barvami moc neplývalo, tudíž panelové domy jsou až na výjimky skoro stejné a liší se například balkóny, parky nebo převažujícími značkami aut na parkovišti.

Z vlastní zkušenosti mohu říci, že není jednoduché se z této betonové sítě vymotat. Pokud nejste



držitelem mapy, která Mustamäe zobrazuje, a neovládáte základy angličtiny, jediná možnost je orientovat se podle map u stanic trolejbusu. Ovšem ani s angličtinou nemáte vyhráno, jelikož je vysoká pravděpodobnost, že narazíte na Rusa nebo postaršího Estonce, který vám poradí jen stěží. Když se v této čtvrti Tallinnu zeptáte na směr ke gymnázium, každý vás navede jiným směrem. Zdejší gymnázia bychom možná ani na prstech nespočítali. Pokud máte to štěstí a najdete adresu Keskuse 18, „rozprostře“ se před

Vámi kanárkově žlutá budova o třech patrech plná studentů různých věkových kategorií. A tato budova se stala dějištěm letošního Euroweeku. Aula není nijak zajímavá. Co nás ale upoutalo, byly neoddělené šatny, kde si každý musí najít háček. Učebnice si mohou studenti uložit do placených skříněk. Systém učiva je poněkud odlišný. Každý ročník totiž nemá svou základní třídu a každou hodinu se musí celá třída přesouvat do jiné, takže to o přestávkách vypadá jako na letišti. Třídy jsou vybaveny vcelku stejně. Základním vybavením je počítač, projektor, televize a na zdech visí různé výukové plakáty a mapy. Hodiny zde také trvají stejně jako u nás. V jídelně najdeme hlavní pult, na kterém si každý může vzít jídla, kolik se mu zlíbí. Servírují se běžná jídla jako polévky, omáčky typu bešamel, těstoviny, vařená zelenina a pro Estonce důležité mleté maso a brambory. Impozantní

byla kulturní hala. Během Euroweeeku to byla nejnavštěvovanější místnost. Zde se odehrávaly zkoušky sborového zpěvu, mezinárodní bufet a také zde vystoupily delegace se svými tanečními či hudebními představeními. Tato škola nám nabídla skvělé útočiště a zázemí. Doufáme, že za několik let se Euroweek opět vrátí do Keskuse 18. :-)

Markéta Holubová, oktáva

Mezidelegační vztahy

Euroweek je mezinárodní setkání studentů z různých zemí evropské unie. Oproti loňskému ročníku, který se konal v naší České republice, se do Estonska sjelo o dvě země méně, celkem tedy 16 delegací.

Nejlepším způsobem, jak poznat cizí studenty, je s nimi bydlet. V průběhu Euroweeeku je již zvykem, že každý zahraniční student je hostěn studentem z pořádající země. Celá naše delegace byla tedy ubytována u estonských studentů či studentek, jen málokdo měl to štěstí a mohl celý týden žít ještě s dalším zahraničním studentem. Ne vždy je to ovšem příjemné soužití, například když bydlíte společně s Portugalkou, se kterou se musíte dokonce dělit o jednu nepříliš velkou postel. O „jižanech“ je totiž známo, že jsou velmi temperamentní, což se projevuje i ve spánku, a tak se vám může klidně stát, že se uprostřed noci probudíte na zemi, v lepším případě pouze obdržíte několik bolestivých ran do nejrůznějších částí těla.

Další cestou, jak se dozvědět něco nového o jiných kulturách, je si s cizinci popovídat. Příležitostí ke komunikaci je za celý týden hned několik a můžete se dozvědět spoustu opravdu zajímavých informací. Pro nás Čechy bylo jistě nejsnazší se dorozumět se Slováky. Při rozhovoru se slovenským studentem je ale lepší používat slova velmi opatrně, ne vše totiž znamená ve slovenštině to samé jako v češtině. Svou snahu pohovořit s někým z Belgie raději vzdejte hned na začátku, jejich znalost anglického jazyka není zrovna nejlepší. Pokud se chcete pobavit či se dozvědět něco nového o světě elektrotechniky, rakouský student vás jistě nezklame. Zajímáte-li se



spíše o luxusní módu, zkuste prohodit pár slov s pěkně oblečeným Italem či Italkou. Jestliže byste chtěli vědět, jaký je život v Anglii, musíte ovládat anglický jazyk přinejmenším brilantně, angličtí studenti totiž žádné chyby při rozhovoru netolerují. Naopak studenti s Bulharska či Maďarska jsou vždy velmi otevření a přátelští.

Způsobů poznání jiných národností je samozřejmě více, v průběhu celého Euroweeku tak můžete například ochutnat to nejlepší ze zahraničních kuchyní při mezinárodním bufetu či shlédnout tradiční tance při vystoupeních, které si každá delegace předem připravila.

Díky Euroweeku jsme se dozvěděli mnoho zajímavých informací o životě mimo Českou republiku, někteří se domů vraceli rádi a s hrdostí nad naší krásnou zemí, jiní se smutkem nad tím, že už to všechno končí. Všichni jsme ovšem dorazili domů s nezapomenutelnými zážitky, spoustou nových kamarádů a obrovskou zkušeností do života.



Adéla Bradová, oktáva

Tallinn

Ať už jsme na návštěvě v jakékoliv zemi, určitě bychom vždy měli navštívit její hlavní město. Bývá to totiž místo, kde se nejvíc dozvíme, uvidíme to nejhezčí a přiblížíme se tamní kultuře. My, Češi pyšní se nejnádhernějším městem na světě, jak mnozí tvrdí (a já s tím souhlasím), jsme tak nějak očekávali, že i Tallinn nám nabídne podobně uchvacující pohledy jako Praha. Nicméně krásy estonského silně postkomunistického hlavního města nás ani zdaleka natolik neoslbnily.



Začněme tím, že v hlavním městě Estonska žije jen něco málo přes čtyřista tisíc obyvatel. Tallinn se samozřejmě člení na určité čtvrti, pro nás bylo ale nejdůležitější dělení následující: „Old Town“ a „Sídliště“. Historické centrum města se totiž nazývá „Old Town“. Je to nejstarší a zároveň i nejpozoruhodnější část Tallinnu. Najdeme zde parky, vyhlídky, stará opevnění, mnoho historických budov, kostelů a také



velké množství příjemných restauračních zařízení. Z toho víceméně vyplývá, že v „Old Townu“ jsme se zdržovali kromě povinné poznávací exkurze zejména po večerech a v době volna s našimi hostiteli.

Druhá zmíněná část Tallinnu, „Sídliště“, je místo, kde byla většina z nás ubytovaná. Zde se nacházela prakticky jen škola, několik obchodů s nápisy „ALKOHOLI“ (ano, estonsky je to opravdu s měkkým „I“) a pak už jen neuvěřitelné množství panelových domů a autobusových zastávek. Naprosto všude to vypadá stejně, každá ulice, zastávka, bytovka i park. Je zde opravdu snadné se ztratit, byli jsme rádi, když jsme se koncem Euroweeeku byli schopni zorientovat a zapamatovat si, kudy se jde do školy a ze školy, kudy na autobusovou zastávku a do obchodu (obchodem samozřejmě nemám na mysli „ALKOHOLI“).

Osobně si myslím, že Tallinn je pěkné hlavní město, ale musím přiznat, že přestože jsem tam zažil skvělých šest dní, už jsem viděl i hezčí místa. A tedy ani návštěva estonského Tallinnu ve mně nevzbudila pochyby o tom, že máme nejkrásnější hlavní město my, Češi.

Martin Roub, 4.C

Estonská kuchyně

Za týden strávený v estonské rodině jsem se o tamní tradiční kuchyni a stolovacích návycích mnohé dozvěděla. Kdybych svou zkušenost měla shrnout do jedné věty, řekla bych, že většina jídel a zvyků pro mě nebyla novinkou a podobala se českým tradicím, ale našly se chvíle, kdy jsem se musela divit tomu, co mám na talíři nebo ve sklenici.

Asi nejvýraznějším rozdílem při porovnání s českými zvyklostmi je konzumace mléka. V situaci, kdy by si Čech poručil k pití vodu, pivo, džus nebo jiný nápoj na zahnání žízně, Estonec si dá mléko. Když mi ho hostitelská rodina poprvé nabídla u večere k vepřovému steaku s bramborem, měla jsem chuť se zeptat, zda to myslí vážně. Estonci mlékem začínají den, u snídaně je sklenice či

dvě samozřejmostí, a popíjejí ho k obědu i k večeři. Jen jako nápoj jim ale nestačí, a proto jsou velmi oblíbené smetanové omáčky a polévky.

Typickou a u jídelního stolu nepostradatelnou přílohou jsou v Estonsku brambory. Jsou tradičně servírovány ve velké míse, která se posílá kolem stolu mezi jednotlivými členy rodiny, a z níž si každý nabere požadované množství. Stejným způsobem se pak podává maso. Oblíbené jsou vepřové i hovězí steaky a pečeně. Na stole nikdy nesmí chybět omáčka, obvykle smetanová, kterou se polévá maso i brambory.

Pravá estonská večeře se skládá ze tří chodů. Z polévky, hlavního jídla a dezertu. První dva chody jsem už blíže popsala, takže se teď budu věnovat dezertu. Asi nejoblíbenějším estonským dezertem je tvarohový zákusek v podobě dortu s ovocem. Ten se ale připravuje jen pro slavnostní příležitosti. Za všednodenní dezert by se daly považovat tvarohové tyčinky zalité čokoládou a kaše nejrůznějšího druhu od ovesné, která je také součástí snídaně, pohankové či krupičkové až po prapodivnou chlebovou. Tyto kaše si Estonci často dochucují marmeládou nebo džemem.

Závěrem bych chtěla upozornit na všudypřítomné koření, kterému se nevyhnete. Kopr je tu přidáván do omáček, salátů, polévek, příloh. Zkrátka si představte všechna jídla, kam by bylo možné kopr přidat, a můžete si být jisti, že v Estonsku ho v nich najdete.

Lenka Dienstbierová, oktáva

Estonsko a hudba

Během toho týdne, který jsme v Estonsku strávili, jsme se dozvěděli mnoho nového o estonské kultuře. A jedním z nejpřekvapivějších poznatků pro nás bylo i to, jak moc mají tamní obyvatelé blízko k hudbě. Jejich jazyk totiž obsahuje hodně samohlásek, což je pro zpěv výhodné. Estonci tudíž zakládají sbory, mají mnoho výborných sólistů, zpívají všude, kde se dá, a ke všemu jim to ještě i hezky zní.



Hned druhý den Euroweeeku nám byly rozdány noty s jednoduchým pokynem: „Zpívejte!“. Dostali jsme dvě písně, obě v estonštině, a očekávalo se od nás, že je zvládneme zazpívat o několik dní později před našimi estonskými hostiteli. Sestavili jsme tedy narychlo jakýsi gigantický sbor tvořený šestnácti národy, jehož členové samozřejmě estonsky neuměli ani koukat, a v tomto složení jsme se pokoušeli tento

úkol zvládnout. Díky důsledné estonské pedagožce – hudebnici – se nám to nakonec opravdu celkem úspěšně povedlo a ani naše vystoupení nedopadlo tak hrozně, jak jsme se obávali.

To ale nebyla naše jediná hudební zkušenost, na kterou jsme v Estonsku narazili. Během Euroweeeku si pro nás připravila i finská delegace koncert jejich vlastního sboru. Ten jsme měli možnost si poslechnout v tallinském kostele, kde díky skvělé akustice jejich koncert ještě daleko lépe vynikl. Další hudební vystoupení připravilo také několik národů k prezentování zvyklostí a



tradic jednotlivých států (my, Češi, jsme tancovali). Zejména právě Estonci byli z hudebních výkonů naprosto nadšeni.

Naši hostitelé se nám po našich zvědavých dotazech, jak je možné, že tam všichni umí tak hezky zpívat, trochu s nadsázkou svěřili, že Estonci kvůli chladnému počasí nemají zrovna v oblíbené sporty. Tudíž, aby se ve svém volném čase nenudili, místo sportování jednoduše zpívají. A proto jsou v tom tak dobří.

Tereza Voříšková, oktáva

Národní park Lahemaa

Na pondělí 30. září pro nás estonští organizátoři Euroweeku naplánovali výlet do největšího národního parku v Estonsku. Národní park Lahemaa leží asi 70 km východně od hlavního města Tallinnu. V prospektech o estonské přírodě, které jsme dostali, jsme si mohli prohlédnout fotky lesů, luk a jezer, dřevěných chodníků pro turisty a také zvířat, která buď v Čechách vůbec nežijí nebo jsou na pokraji vyhynutí. Proto jsem čekala, že v národním parku uvidíme přinejmenším losa, jelena nebo rysa. Abych pravdu řekla, tak jsme víc zvířat viděli při procházkách Tallinnem. Veverky tam byly vidět na každém kroku a nad hlavami nám neustále kroužili raci, vrány a holubi. My jsme ale ani nemohli žádná pořádná zvířata v národním parku vidět, protože jsme vůbec nešli do lesa.



Na program byla návštěva dvou panství a rybářské vesnice. Naši průvodci nás nezahltili dlouhým

výkladem. Řekli nám jen pár důležitých informací v autobuse a na místě už jsme měli rozchod. Panství Sagadi, které jsme navštívili jako první, připomínalo malé záměčky v Čechách. Mohli jsme sami prozkoumat ložnice, kuchyně, lovecký salónek, kde byl všechen nábytek sestaven z paroží, i další místnosti. Po návštěvě panství jsme se šli projít parčíkem a pak jsme zamířili do muzea estonského lesa. Při interaktivní prohlídce jsme si mohli prohlédnout a osahat alespoň vycpané lesní tvory. V malém kinu promítali krátký film o zpracování dřeva a také jsme si mohli vyluštit osmisměrku s názvy zvířat v estonštině – tu jsme ale raději nechali být.



Pak jsme jeli do druhého panství Palse. Moc se nelišilo od první usedlosti, jediným rozdílem byl vinný sklípek. Odvezli jsme si ale odtamtud velmi vtipnou fotku pana učitele Zítka v dámských historických šatech s kloboukem na hlavě. Měli jsme totiž možnost si tam tento kostým vyzkoušet. Následoval oběd v nedaleké hospůdce. Přinesli nám polévku, která se podobala naší české gulášové. Jen v ní navíc plavaly nějaké ingredience, které jsme nedokázali identifikovat. Nakonec jsme autobusem přešli k rybářské vesnici Altja. Rybářské domky stály hned u kamenné pláže, byly postavené ze dřeva a měly slaměnou střechu. A hned za pláží se rozprostíralo moře.

Po tom co jsme se vyfotili s mořem, jsme vyjeli v autobusech zpátky do Tallinnu. Kolem páté hodiny jsme tam dorazili a tak skončil program našeho čtvrtého dne.

Lucie Černá, 4. B

Návštěva prezidentské kanceláře

V neděli 29. září jsme s hromadnými aktivitami skončili už v půl čtvrté odpoledne a pak jsme mohli strávit odpoledne se svými hostitelskými rodinami. Protože máma mojí hostitelky Greta pracuje jako sekretářka prezidenta, tak se mě rozhodla vzít do prezidentské kanceláře. U vstupu do prezidentského paláce jsem musela projít bezpečnostní kontrolou stejně jako na letišti. Pak jsem si prohlédla celý palác a měla jsem k tomu i výklad od své „náhradní maminky“. Stejně jako v Čechách, tak i v Estonsku visí před palácem vztyčená vlajka, když je prezident v hlavním městě. Na tuto vlajku jsem si mohla osobně sáhnout. Poté jsem byla v místnostech, kde se konají různá



jednání a dokonce jsem seděla i v prezidentském křesle.

Jsem ráda, že jsem dostala příležitost navštívit prezidentský palác v Estonsku, protože to bude asi poslední prezidentský palác, který jsem kdy navštívila.

Lucie Černá 4. B

Hostitelská rodina

Jakmile jsme přistáli v Estonsku a našli si svá zavazadla, ujal se nás (i Italů, kteří letěli stejným letadlem) jeden z hlavních organizátorů Euroweeeku pro rok 2013 pan učitel Vello Rus a dovedl naši delegaci k autobusu, kterým jsme dojeli až ke škole – Tallinna Mustamäe Gümnaasium. Zde na nás již netrpělivě čekali hostitelé. S většinou z nich jsme byli v kontaktu již před začátkem celého projektu, takže třeba já jsem poznala svoji hostitelku Kärt a jejího bratra Mart ihned po vstupu do haly. Všem nám byla představena hostitelská rodina, dostali jsme desky s logem školy, ve kterých byl program, 2 songy, které jsme v průběhu týdne zpívali, brožury o Estonsku a visačku se jménem. Poté nám již nic nebránilo vyrazit domů, do našich hostitelských rodin.

Jen co jsme sedli do auta, začalo rozpačité seznamování se. Od začátku pobytu jsem měla možnost poznávat Tallinn a jeho blízké okolí díky poměrně dlouhým cestám domů. Má první otázka asi byla, jak vysoký je jejich nejvyšší bod. Během přistávání jsme viděli jen rovinu a i poté co jsme vyšli do zimy ven z letiště, tak také. Nejvyšší bod Estonska se tyčí do výšky jen 318 metrů nad mořem. Po týdnů stráveném na rovině jsem se opravdu ráda vracela domů... Během první cesty domů jsme jeli více než hodinu, míjeli dopravní nehodu i pro Tallinn typické dopravní zácpy a když jsme se konečně dostali domů, čekala zde na mne skoro celá



rodina. Bydlela jsem v malém rodinném baráčku u lesa za okrajovou částí Tallinnu, zvanou Laagri.

Nejprve mě však čekalo seznámení se psy. Nejvíce z nich jsem si rozuměla s tlustoučkým jezevčíkem Digimonem, který byl brán jako domácí mazlíček. Ostatní psi byli venku. Po probouzení se dovnitř se mi dostalo vřelého přivítání. Mamka s babičkou mne hned objímaly. Už v tuto chvíli jsem věděla, že si budeme skvěle rozumět. Maminka mluvila alespoň trochu anglicky, takže mé obavy ze vzájemné komunikace opadly. Předem mi Kärt psala, že tatínek je milovník piva, proto jsem jako dárečky přivezla i pár plechovek českého piva.



O víkendu se schází celá rodina. Moje hostitelka Kärt má tři strašné bratry. Nejstarší z nich má dvě dcery, ten prostřední přijel se snoubenkou a volný čas o víkendu jsme strávili u krbu nebo v sauně. Povídali si, hráli hry, jedli výborné jídlo. Vzali mě jakou součást své rodiny. Co mě opravdu překvapilo: holčičky znají jak Krtečka, tak Rumcajse. Ten nemladší bratr, Mart, stále ještě žije s rodinou – až do neděle se o mne „staral“ spíše on a táta vařil (jídlo bylo výborné, nemyslím si, že se estonská kuchyně liší nějak zásadně od té naší). V pondělí pak nastoupil na vojenskou službu. V Estonsku je stále povinná, a pokud chcete pokračovat ve studiích anebo máte doma již svoji rodinu, tak povinná doba je 8 měsíců. Pro ty ostatní je to 11 měsíců.

V pondělí jsme navštívili tamní kino. Kvůli velkému počtu obyvatel ruské národnosti, má každý film dvojjazyčné titulky. Po kině jsme si šli na chvíli sednout do města. Náhodou jsme se začali bavit o rozdílech mezi češtinou a estonštinou. Každá delegace měla možnost naučit se pár základních frází, poslouchat ji doma, zazpívat si v estonštině atd. Ve srovnání s češtinou musím říct, že je to vážně těžký jazyk. My

máme jen jedno pro cizince těžké písmeno, a to je Õ. Estonština má spousty přehlásek a na sebe navazujících kombinací přehlasovaných samohlásek, takže naučit se výslovnost bylo skoro nemožné. Co se týká gramatiky, tak neznají budoucnost, mají tři vyjádření minulého času a používají čtrnáct pádových otázek.

Poslední večer, kdy už jsme v domě byly jenom dámy, se maminka rozhodla, že bych měla ochutnat i něco slavnostnějšího z jejich tradiční kuchyně. Takže na rozlučkový večer jsme měli tradiční štedrovečerní večeři. Nejsem si jistá překladem, ani Kärt si při popisu v angličtině nebyla úplně jistá. Pokud bych to měla přirovnat: bylo to něco jako naše vařené zelí jenže s luštěninou, pečené „párečky“ – bylo to na způsob jitrnice se slaninou, smetanová omáčka a hory zavařené zeleniny.

Díky pobytu v estonských rodinách si každý mohl utvořit obrázek o tom, jací lidé to vlastně jsou. Pro mě to jsou velmi vstřícní a milí lidé, pro které je rodina vždy na prvním místě. Se svojí hostitelkou jsem si výborně rozuměla, proto si myslím, že se v blízké době opět navštívíme.

Martina Cinkeová, 4.B